

Sygn. akt I C 3003/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. i D. T.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz powodów J. S. i D. T. kwoty po 1.667,96 zł (tysiąc sześćset sześćdziesiąt siedem złotych i 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27.05.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwoty po 576,68 zł (pięćset siedemdziesiąt sześć złotych i 68/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt I C 3003/16

UZASADNIENIE

Powodowie J. S. i D. T., reprezentowani przez radcę prawnego, wnieśli pozew przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu o zapłatę kwoty 10.560,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27.05.2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wnieśli o zasądzenie od pozwanego w częściach równych na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 2.08.2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony należący do M. B. pojazd marki V. (...) nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu, wobec czego szkoda została zgłoszona Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

Ponieważ poszkodowana nie mogła korzystać ze swojego auta, a był jej niezbędny do codziennego funkcjonowania (zakupy, przemieszczanie w celach zawodowych i prywatnych), najęła w dniu 7.08.2015 roku pojazd zastępczy, który był użytkowany do 13.11.2015 roku, kiedy to poszkodowana otrzymała od rodziny inny samochód, z którego mogła korzystać. Koszt najęcia pojazdu zastępczego wyniósł 15.680,00 zł.

Poszkodowana przelała wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego na rzecz powodów. Pozwany przyznał poszkodowanej kwotę 5.120,00 zł tytułem kosztów najmu zastępczego uznając za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego dno dnia 7.09.2016 roku, tj. do 14 – go dnia od informacji o nieopłacalności naprawy pojazdu, co nastąpiło w dniu 24.08.2015 roku (łącznie 32 dni).

Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego w wysokości 5.120,00 zł.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub na podstawie spisu kosztów w przypadku jego przedstawienia.

W uzasadnieniu zarzucił nieważność umowy cesji wierzytelności, albowiem jej przedmiotem było przeniesienie jedynie wierzytelności przysługującej poszkodowanej wobec zakładu ubezpieczeń, a nie również wobec sprawy. Natomiast odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter akcesoryjny względem odpowiedzialności sprawcy szkody.

W ocenie pozwanego umowa cesji jest bezskuteczna albowiem przedmiotem refundacji mogą być wydatki rzeczywiście poniesione na najem. Strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Natomiast umowa cesji została zawarta wtedy kiedy zbywca wierzytelności jeszcze wydatku związanego z najmem pojazdu nie poniósł.

Pozwany zarzucił bezpodstawne wystawienie faktury VAT przez powodów z uwagi na to, że w chwili jej wystawienia poszkodowana nie była dłużnikiem powodów wobec zawartej umowy cesji.

W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w pełni zaspokaja roszczenie powodów. Pismem z dnia 24.08.2015 roku poszkodowana została poinformowana o wstąpieniu w pojeździe szkody całkowitej. Przyjając więc należy, że termin dodatkowych 14 dni był wystarczający na zagospodarowanie pozostałości pojazdu i nabycie nowego pojazdu.

Pozwany zarzucił również przyczynienie się poszkodowanej do zwiększenia rozmiarów szkody, albowiem szkoda z dnia 2.08.2015 roku nie została zgłoszona bezpośrednio po szkodzie, a dopiero pismem nadanym dnia 12.08.2015 roku.

Poszkodowana była zobowiązana do minimalizacji szkody, natomiast koszt najmu pojazdu w wysokości 15.680,00 zł przekracza ponad dwukrotność wysokości szkody w pojeździe i niemal dwukrotność wartości pojazdu uszkodzonego przed zdarzeniem.

Pozwany zakwestionował również żądanie odsetkowe powołując się na to, że sąd powinien brać pod uwagę stan rzeczy z chwili wyrokowania.

W piśmie z dnia 14.03.2017 roku pozwany zarzucił możliwość odliczenia przy zakupie podatku od towarów i usług, albowiem uszkodzony pojazd był wprowadzony do wykazu środków trwałych prowadzonej przez poszkodowaną działalności gospodarczej. W ocenie pozwanego ewentualnie zasądzone odszkodowanie powinno być zasądzone w kwocie netto (k. 91 – 93).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2.08.2015 roku został uszkodzony, stanowiący własność M. B., pojazd marki V. (...) nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(bezsporne)

Pismem nadanym dnia 12.08.2015 roku została zgłoszona Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. szkoda w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...).

(dowód: pismo z dnia 12.08.2015 roku k. 6 – 7, k. 47 - 48)

W dniu 7.08.2015 roku M. B. (jako najemca) zawarła ze spółką cywilną (...), D. T. (jako wynajmującym) umowę najmu samochodu S. (...), nr rej. (...).

W §5 umowy strony ustaliły kwotę czynszu na 160,00 zł netto +23% VAT za jedną dobę.

W oświadczeniu o zasadności wynajmu pojazdu zastępczego M. B. podała, że samochód zastępczy jest jej niezbędny do codziennego funkcjonowania, działalności gospodarczej, podała również, że samochód użytkuje mąż w ramach wspólnego gospodarstwa.

(dowód: umowa z dnia 7.08.2015 roku, k. 8, oświadczenie z dnia 7.08.2015 roku k. 8)

Pojazd S. (...) nr rej. (...) został przekazany M. B. w dniu 7.08.2015 roku.

W dniu 13.11.2015 roku pojazd został oddany wynajmującemu.

(dowód: protokół zdawczo – odbiorczy k. 9)

W dniu 7.08.2015 roku została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy M. B. (jako cedentem), a spółką cywilną w S. Likwidator J. S., D. T. (jako cesjonariuszem), na mocy której cedent przelewa na rzecz cesjonariusza swoją wierzytelność (prawo do części odszkodowania w zakresie wynajmu samochodu zastępczego) przysługującą mu z tytułu OC sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 2.08.2015 roku celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu wynajmu samochodu zastępczego marki S. (...).

(dowód: umowa cesji z dnia 7.08.2015 roku k. 11)

W dniu 16.11.2015 roku przez (...) spółkę cywilną J. S., D. T. została wystawiona na M. B. faktura VAT za wynajem pojazdu S. (...) w okresie od dnia 7.08.2015 roku do dnia 13.11.2015 roku obejmująca 98 dni. Stawka za jedną dobę wynosiła 160,00 zł brutto, w tym podatek od towarów i usług (...) wynosił 23%.

Łączna kwota brutto wynosiła 15.680,00 zł, w tym netto 12.747,97 zł i 23% podatku VAT kwotę 2.932,03 zł.

Termin zapłaty został określony na dzień 30.11.2015 roku.

(dowód: faktura VAT z dnia 16.11.2015 roku k. 10)

Pismem z dnia 24.05.2016 roku Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. uznał za zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego do dnia 7.09.2015 roku, tj. do 14 – go dnia od informacji o nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu i rozliczenia szkody jako całkowitej metodą różnicową.

(dowód: pismo z dnia 24.05.2016 roku k. 17)

Pismem z dnia 24.05.2016 roku Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. przyznał poszkodowanej odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 7.100,00 zł.

(dowód: pismo z dnia 24.05.2016 roku k. 18)

Pismem z dnia 24.05.2016 roku Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. przyznał poszkodowanej odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 5.120,00 zł.

(dowód: pismo z dnia 24.05.2016 roku k. 33 - 34)

Pismem z dnia 13.07.2016 roku pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 10.560,00 zł. W uzasadnieniu wezwania wskazano, że poinformowanie poszkodowanej o szkodzie całkowitej nie miało znaczenia, albowiem przekazanie informacji nie wiązało się z wypłatą należnego odszkodowania, a poszkodowana nie posiadała wolnych środków pozwalających jej na niezwłoczny zakup nowego pojazdu.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 13.07.2016 roku k. 19)

Pojazd marki V. (...) nr rej. (...) był w wykazie środków trwałych działalności gospodarczej prowadzonej przez M. B..

W miejsce uszkodzonej S. M. B. nabyła samochód marki T..

(dowód: zeznanie świadka M. B. złożone na rozprawie w dniu 16.02.2017 roku, czas nagrania 00:07:18 k. 72; czas nagrania 00:26:02 k. 73)

Stawka najmu pojazdu zastępczego w miejsce uszkodzonej S. wynosi 160,00 zł brutto za dobę.

(bezsporne: oświadczenie pozwanego k. 28)

W dniu 18.09.2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiło na M. B. fakturę VAT dotyczącą samochodu osobowego T. (...).

Na fakturze termin dostawy towaru został określony na dzień **30.09.2015 roku**.

(dowód: faktura VAT z dnia 18.09.2015 roku k. 99)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługuje na uwzględnienie.

Bezsorna była odpowiedzialność pozwanego co do zasady za szkodę spowodowaną uszkodzeniem pojazdu marki S.. Bezsorna była również stawka dobową najmu pojazdu zastępczego w wysokości 160,00 zł brutto.

Ciężar wykazania, że przysługuje powodowi odszkodowanie w kwocie dochodzonej pozwem spoczywał na powodach. Powodowie sprostali w części temu obowiązkowi. Ciężar wykazania tego, że odszkodowanie powinno być zasądzone w kwocie netto, spoczywał na pozwanym. Pozwany częściowo temu obowiązkowi sprostał.

Na mocy przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Na mocy przepisu art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Na mocy przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

W myśl przepisu art. 14 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita) (tak uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13).

Zarzut podniesiony przez pozwanego dotyczący nieważności umowy cesji wierzytelności jest niezasadny. Twierdzenia pozwanego o tym, że umowa cesji wierzytelności z dnia 7.08.2015 roku dotyczyła wyłącznie wierzytelności za najem pojazdu zastępczego przysługującej wobec zakładu ubezpieczeń, a nie dotyczyła wierzytelności przysługującej wobec sprawcy szkody jest bezpodstawne. Z treści umowy cesji wynika, że przelew dotyczy prawa do odszkodowania z tytułu wynajęcia samochodu zastępczego. Umowa w § 1 ust. 1 nie ogranicza cesji praw do wskazania podmiotu, od którego wierzytelność może być dochodzona. Zwrócili na to również uwagę powodowie w piśmie z dnia 16.02.2017 roku (k. 64).

Dalsze postanowienia umowne § 1 ust. 2 do ust. 4 dotyczą zapewnień składanych przez poszkodowaną odnośnie zakładu ubezpieczeń, natomiast nie ograniczają przelewu wierzytelności dotyczącej najmu pojazdu zastępczego. Rozważania prawne dotyczące podniesionego zarzutu nieważności umowy przelewu nie mają znaczenia w sprawie wobec nieuzasadnionego ograniczenia przez pozwanego zakresu, którego dotyczyła umowa z dnia 7.08.2015 roku.

Zarzut dotyczący bezskuteczności umowy przelewu jest również niezasadny, albowiem przedmiotem umowy przelewu mogą być chociażby wierzytelności przyszłe jeśli są dostatecznie dokładnie określone.

Fakt braku zapłaty przez poszkodowaną za najem pojazdu zastępczego, w sytuacji, gdy ciąży na niej taki obowiązek, pozwala przyjąć, że koszty najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę poniesioną przez M. B., a tym samym mogły być przedmiotem cesji.

Zgodnie z umową o najem pojazdu zastępczego M. B. zobowiązała się do zapłaty czynszu najmu w kwocie brutto. Ponieważ na poszkodowanej ciąży obowiązek zapłaty czynszu najmu w kwocie brutto wynikający z umowy z dnia 7.08.2015 roku, zarzut bezpodstawności wystawienia faktury VAT na poszkodowaną po przelaniu wierzytelności, nie ma znaczenia w sprawie.

Zarzut przyczynienia się poszkodowanej do zwiększenia szkody w związku z tym, że zawiadomienie o szkodzie zostało przesłane pismem nadanym dnia 12.08.2015 roku, również nie może być uwzględniony. Jak wynika z zeznań świadka M. B., zawiadomienie o szkodzie wiązało się z czynnościami mającymi na celu poszukiwanie sprawcy zdarzenia. Fakt przyznania odszkodowania za szkodę w pojeździe i za najem pojazdu dopiero pismami z dnia 24.05.2016 roku, czyli po upływie 9 miesięcy od zgłoszenia szkody, wskazuje na to, że zawiadomienie o szkodzie pismem z dnia 12.08.2015 roku nie wpłynęło na zwiększenie rozmiarów szkody, skoro odszkodowanie nie zostało wypłacone niezwłocznie. Niesłuszne są twierdzenia strony pozwanej, która podnosi, że poszkodowana powinna podjąć działania zmierzające do nabycia kolejnego auta i sfinalizować zakup w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia o wystąpieniu szkody całkowitej.

Pozwany nie udowodnił, aby poszkodowana dysponowała wolnymi środkami finansowymi, które pozwoliłyby na nabycie kolejnego auta wcześniej aniżeli faktycznie to nastąpiło. Samo przyznane odszkodowania bez jego wypłaty nie zwalnia pozwanego od obowiązku naprawienia szkody związanej z wynajmem pojazdu zastępczego.

Dowód z zeznań świadka M. B. i dowód z dokumentu – faktury VAT wystawionej przez leasingodawcę pozwolił na ustalenie zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego od dnia 7.08.2015 roku do dnia 30.09.2015 roku, tj. do terminu wyznaczonego jako dzień dostarczenia T..

Pozwany nie wykazał, aby poszkodowana wcześniej otrzymała przedmiot leasingu, a zatem decydująca jest data 30.09.2015 roku wynikająca z faktury VAT. Zeznająca w sprawie w charakterze świadka poszkodowania nie pamiętała zaś daty, w której T. została dostarczona.

Nieumiejętność prowadzenia pojazdu T. przez poszkodowaną i zwrot najętego pojazdu w dniu 13.11.2015 roku nie uzasadnia zasadności najmu pojazdu zastępczego po dniu 30.09.2015 roku na koszt pozwanego. Dysponowanie nowym autem, w miejsce uszkodzonej S., oznacza że od tego dnia najem pojazdu zastępczego nie był zasadny. Poszkodowana mogła podjąć takie działania i tak rozdysponować pojazdami, które posiadała w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, aby korzystać z jednego ze swoich aut bez konieczności dalszego najmowania pojazdu zastępczego. Brak takich działań obciąża poszkodowaną. W związku z tym zarzut pozwanego dotyczący kosztów najmu po dniu 30.09.2015 roku jest zasadny.

Również w części zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego dotyczący wypłaty odszkodowania w kwocie netto. Strona powodowa po podniesieniu zarzutu przez pozwanego, nie zajęła stanowiska w tym zakresie.

Na mocy art. 86 „a” ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.) obowiązujących w 2015 roku, poszkodowana M. B., która prowadzi działalność gospodarczą mogła odliczyć 50% podatku od towarów i usług.

Zasadny czas najmu pojazdu zastępczego to okres 55 dni, tj. od dnia 7.08.2015 roku do dnia 30.09.2015 roku włącznie tj. do dnia dostawy auta. Przy przyjęciu stawki dobowej netto 130,08 zł otrzymuje się kwotę 7.154,40 zł netto, która wraz z podatkiem od towarów i usług wynosi 8.800,00 zł brutto (160 zł x 55 dni).

Ponieważ poszkodowana otrzymała odszkodowanie za najem pojazdu w kwocie 5.120,00 zł, pozostała kwota brutto za uzasadniony okres najmu wynosi 3.680,00 zł brutto (8.800,00 zł – 5.120,00 zł). W kwocie 3.680,00 zł brutto zawiera się podatek od towarów i usług (...) w wysokości 688,14 zł (2.991,86 zł netto + podatek VAT w wysokości 688,14 zł = 3.680,00 zł brutto). Powodowie przysługuje kwota 2.991,86 zł netto plus połowa podatku od towarów i usług w, tj. 344,07 zł, łącznie 3.335,93 zł.

Z uwagi na to, że powodowie domagali się zasądzenia po połowie kwoty dochodzonej pozwem, każdemu z powodów przysługuje kwota 1.667,96 zł (3.335,93 zł : 2).

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 1.667,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.05.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Powodowie domagali się zasądzenia kosztów w częściach równych.

Zasada określona w art. 105 § 1 ma zastosowanie wyłącznie w przypadku przegranych współuczestników, niezależnie od tego, czy występują oni po stronie pozwanej, czy powodowej. W wypadku wygrania procesu przez współuczestników procesowych należy stosować ogólne zasady, a więc zwykle dochodzi do zwrotu kosztów w

częściach równych, w częściach wskazanych przez samych współuczestników bądź **bezudziałowo**, np. w przypadku małżonków po stronie powodowej (orzeczenie SN z dnia 18 grudnia 1950 r., C 181/50, NP 1951, nr 11, s. 46; postanowienie SN z dnia 10 października 2012 r., I CZ 105/12, LEX nr 1232739; co do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w przypadku współuczestnictwa zob. uwagi do art. 98) (tak komentarz pod redakcją Małgorzaty Manowskiej do art. 105 k.p.c., lex).

Koszty poniesione przez powodów wyniosły łącznie 4.145,00 zł, z czego tytułem opłaty od pozwu 538,00 zł, wynagrodzenia należnego radcy prawnemu 3.600,00 zł (§2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22.10.2015 roku), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00 zł. Powodowie wygrali sprawę w 31,59 %, Koszty przysługujące powodom wynoszą 1.309,40 zł.

Koszty procesu pozwanego wynoszą 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia należnego radcy prawnemu. Pozwany wygrał sprawę w 68,41%, w związku z tym należy mu się zwrot kwoty 2.462,76 zł.

Ostatecznie pozwanemu przysługuje tytułem kosztów procesu łącznie kwota 1.153,36 zł (2.462,76 zł – 1.309,40 zł = 1.153,36 zł : 2 = 576,68 zł).

Na podstawie przepisu art. 105 § 1 k.p.c. sąd zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwoty po 576,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku.